

II.

Naar aanleiding van de belangrijke mededeeling van collega BIJL (dit *Tijdschrift*, bldz. 1979) met betrekking tot het voorkomen van kindertyphus, zou ik gaarne daaraan willen toevoegen de meening van wijlen HENOCH, voorkomende in de laatste uitgave van zijn voortreffelijk handboek ¹⁾, na de klinische waarneming van 381 gevallen. Hij zegt daar, dat reeds uit die getallen blijkt, dat de vroeger gangbare meening omtrent de zeldzaamheid van ileotyphus bij kinderen op een dwaling berust. PRILLIET en TAUPIN hebben de verdienste, door hun onderzoekingen deze dwaling opgeheven te hebben.

De collegae SCHIPPERS en GEWIN waren het in de discussie ook over de goedaardigheid van kindertyphus eens. HENOCH zegt aan het einde zijner beschouwing over de goedaardigheid, dat hij moet bekennen, dat de ervaringen, gedurende de laatste tien jaren in zijn praktijk opgedaan, zijn vroeger vertrouwen op de veelgeprezen goedaardigheid van den kindertyphus sterk aan het wankelen gebracht hebben. En hij wijst er op, dat door ROEMHELD (*Jahrbuch f. Kinderheilk.*, Bd. 48) met nadruk op de gevaarlijkheid van typhus bij zuigelingen en kinderen in de eerste jaren wordt gewezen.

Utrecht, 18 Juni 1917.

L. VERMANDE.

RIJST ALS TIJDELIJK VOLKSVOEDSEL.

In het belangwekkend samenvattend overzicht van dr. DE GROOT betreffende „Beri-beri en vitaminen” worden een aantal feiten te berde gebracht, die onwillekeurig enkele vragen doen rijzen in verband met de huidige voedselvoorziening. Dit is vooral het geval ten aanzien van het feit, dat het zilvervliesje van de rijst stoffen, van welken aard deze dan ook mogen zijn, bevat, die eventueele schadelijke gevolgen van een eenzijdige voeding met gepelde rijst kunnen voorkomen. Op het oogenblik (en later?), nu aardappelen niet of nauwelijks beschikbaar zijn in ons land, is de rijst voor een deel van ons volk dag in dag uit het hoofdvoedsel. Is dit steeds gepelde, resp. van het zilvervliesje ontdane rijst? Zoo ja, zijn dan bij een langer durend eenzijdig rijstgebruik geen schadelijke gevolgen te duchten? En wanneer deze mogelijkheid niet is uitgesloten, zou het dan geen overweging verdienen om tijdelijk de gepelde rijst door ongepelde te doen vervangen? Of moet een dergelijke maatregel als praktisch onuitvoerbaar worden beschouwd? In het laatste geval zouden de vorenst ande vragen althans op dit oogenblik vrijwel overbodig zijn, in het tegenovergestelde echter zouden zij, naar het mij toeschijnt, de beantwoording van bevoegde zijde alleszins waard zijn.

Groningen, 19 Juni 1917.

E. HEKMA.

GENEZING VAN WRATTEN.

In de mededeeling van WONG LUN HING treft mij opnieuw, hoe algemeen het behandelen van wratten met nitras argenti is. Slechts een enkele collega schijnt het monochloorazijnzuur te kennen. Wanneer men wat vochtige kristallen in een fleschje bewaart, deze blijven jaren lang goed, kan men met een glazen staafje een weinig van het kristalvocht op de wrat stippen; desnoods knipt men de verheven oppervlakte eerst met een schaar vlakker. Dit trekt er binnen eenige minuten in; men doet goed het dan te herhalen. Heeft men zorggedragen, dat de omgevende huid vrij is gebleven, dan kan de wrat na enkele dagen droog en pijnloos worden afgekrabd; gewoonlijk doen de patiënten dit zelf. Blijft een deel van de wrat staan, dan krijgt dit dadelijk een beurt. Deze wijze van behandelen is pijnloos, veroorzaakt geen zwarte vlekken en is veel zekerder dan nitras argenti. Of zij kan wedijveren met krijt, weet ik niet, maar in elk geval gaat het op deze wijze veel sneller, want volgens HING moet men maanden lang in het krijt staan en dat heeft bezwaren.

Arnhem, 20 Juni 1917.

J. D. NINCK BLOK.

¹⁾ *Vorlesungen über Kinderkrankheiten*, IIte Auflage, 1903.